

Det var lenge slik – og jeg tror ikke jeg er helt alene i denne vurderingen – at jeg syntes at dåpen var den aller kjedeligste delen av enhver gudstjeneste. Jeg har alltid vært glad for at barn døpes. Men jeg skulle gjerne ønske at det kunne skje på en annen gudstjeneste enn den jeg var på. For når jeg ikke kjente dåpsbarnet var liksom ikke dåpen noe som angikk meg. For meg var det mest en kjedelig nødvendighet før vi kom til de delene av gudstjenesten jeg kom for å få med meg.

Selv om jeg fortsatt forbeholder meg retten til å kalle meg ung og dum, har jeg heldigvis lært litt, både om dåpen og gudstjenesten siden den gang. Og jeg har skjønnet at selv om jeg ikke nødvendigvis kjenner dåpsbarnet når jeg sitter i kirkebenken på en gudstjeneste, så er dåpen i høyeste grad noe som angår meg. For i dåpen får jeg kanskje det aller sterkeste bilde i hele gudstjenesten på hva livet som kristen handler om. Og i ethvert dåpsbarn finnes det en dyktigere predikant enn noen prest.

For når et barn bæres til dåpen, kan det ikke gjøre noe som helst selv. De fleste barn som døpes er for små til å gå frem til døpefonten, for små til å si sitt eget navn og alt, alt for små til å forstå det som foregår. De kan knapt gjøre noen ting som helst – og langt mindre prøve å gjøre seg fortjent til å bli døpt, eller noe av det de får i dåpen. Og likevel blir de tatt imot av Gud. De blir innlemmet i Guds kirke, og får Guds nåde – helt uten å kunne gjøre noe for det selv – annet enn å ta imot det som blir gitt dem. De blir Guds barn av nåden alene.

Og dette er jo evangeliet i kortform. Og det er dette vi alle får i dåpen – enten det er mange eller få år siden vi ble døpt. Enten vi ble døpt som små eller store. I tre enkle håndfuller med vann, får vi budskapet om at Gud vil ta imot oss som vi er – uansett hvem vi er og uansett hvor lite vi forstår.

Så når jeg nå er i kirken, og det er dåp – enten jeg er liturg eller gudstjenestegjenger – så ser jeg ikke noe som kun angår dåpsfølget. Jeg ser et klart bilde av Guds nåde til meg og alle mennesker. Det er et budskap som angår oss alle

*Magnus Grøvle Vesteraas, kapellan i Trømborg, Eidsberg, Mysen og Hærland sokn*

